

№1.—С.4-18.

3. Єранкін О.О. Консолідація та глобалізація ринків продукції АПК України: оцінка та перспективи розвитку// Агросвіт.—2008р.-№23.—С14-21.

4. Єрохін С.А. Фінансово-економічний механізм глобалізації// Актуальні проблеми економіки—2008.-№9(63).— С.151-158

5. Контурова С.М. Головні чинники і наслідки розвитку економіки України в умовах глобалізації// Актуальні проблеми економіки—2008р. -№12(66).—С.91-97.

6. Макаренко М.І. Сучасний етап глобалізації: поглиблення основних форм прояву//Інвестиції: практика та досвід—2008р.-№11.—С.23-25.

7. Пенькова О.Г. Розвиток української економіки в умовах глобалізації//Формування ринкових відносин в Україні—2008р.-№4(83).—С.58-63.

8. Старостіна А., Канищенко О. Суперечливі шляхи економічної глобалізації// Економіка України—2008р. -№5.— С.-58-65.

ОСНОВНІ АСПЕКТИ АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ СВІТОВОЇ ФІНАНСОВОЇ КРИЗИ

Мельник П. Д.

Науковий керівник: к.с.-г.н., доцент Фіщук Н. Ю.

У світі розгортається фінансова криза, яка може спричинити суттєві негативні наслідки для нашої країни. Експерти намагаються зробити певні висновки та сформулювати прогнози щодо її впливу на подальший розвиток економіки України, зокрема її аграрного сектору.

Світова фінансова й безпосередньо пов'язана з нею економічна криза, за висновками ряду аналітиків, має глобальний, системний і затяжний характер. Уразливість української економіки сьогодні обумовлена високими обсягами зовнішнього боргу, слабкостями фінансової системи, залежністю від припливу іноземного капіталу й твердою прив'язкою гривні до долара.

Національна економічна система, що досить інтегрована у світове господарство, не могла залишитися осторонь світових процесів. І порушення макростабільності на зовнішніх ринках знайшло відгук у внутрішніх процесах в Україні. Саме тому, посилення економічно обґрунтованого державного регулювання аграрним виробництвом в Україні — річ неминуча. Маючи в перспективі величезні обсяги перевиробництва продовольчих ресурсів та сировини, держава приречена повернутись до системи науково розрахованих балансів на внутрішньому ринку споживання та гарантованого на тривалу перспективу збуту надлишкової агропродукції на світових ринках.

Постановка проблеми. Сьогоднішні умови розвитку вітчизняної економіки істотно залежать від ефективного проведення державної аграрної політики в умовах світової фінансової кризи, оскільки аграрний сектор (сільське господарство і переробна промисловість) забезпечує продовольчу безпеку та продовольчу незалежність країни, формує її 17 – 18% валового внутрішнього продукту та близько 60% фонду споживання населення. Крім того, аграрний сектор є одним з бюджетоформуючих секторів національної економіки, частка якого у зведеному бюджеті України за останні роки становить 9 – 10%, а також займає друге місце серед секторів економіки у товарній структурі експорту.

Проблема поглиблюється і за рахунок того, що ресурсно-фінансова база економіки зменшується. У цьому році Україна була залежна від великих грошових надходжень. Однак, колишні фінансові джерела на сьогоднішній день істотно поменшали. Не дивно, що зараз шукаються будь-які шляхи залучення коштів в Україну й поповнення бюджету, такі як, наприклад, кредит МВФ. Очевидним є те, що Україні дійсно загрожує серйозна фінансова й економічна криза, тому, проведення низки заходів спрямованих на мінімізацію її шкоди для економіки країни, насамперед в основних галузях, до яких безумовно відноситься АПК, є першочерговим завданням усіх ланок державного управління.

Основні результати дослідження. Перш ніж аналізувати заходи держави в аграрному секторі, спрямовані на мінімізацію негативних наслідків, викликаних світовою фінансовою кризою, спробуємо детально висвітлити основні аспекти її впливу на Україну.

Донедавна українська політична еліта була сповнена надій, що світова фінансова криза країни не торкнеться. Це аргументувалося тим, що Україна не інтегрована у світовий фінансовий простір, як інші країни, оскільки її фондовий ринок не досить розвинений і його падіння не вплине на економіку країни.

Проте, ще в травні 2007 року впливове рейтингове агенство Fitch, проаналізувавши 73 країни, поставило Україну на друге місце серед держав з найбільшим ризиком макроекономічної нестабільності. А в червні цього ж року Всесвітній Банк вніс Україну у своїй доповіді «Фінансування Глобального Розвитку 2008» разом з Росією й Казахстаном у список країн, які ризикують більше всіх постраждати від світової фінансової кризи. Тенденції, які ми спостерігаємо з осені 2008 року, цілком підтверджують ці невтішні прогнози. Як таке могло статися, адже ще на початку 2008 року ріст ВВП очікувався на рівні 6-6,5%?

Власне вплив світових фінансових турбуленцій Україна почала відчувати ще в другій половині 2007 року. Але тоді їхній вплив не був негативним. У результаті іпотечної кризи в США американські та європейські фондові ринки падали впродовж липня-вересня. Однак, український фондовий ринок зазнав лише незначного

падіння.

Фінансова криза не тільки не віджахнула іноземних інвесторів, але зробила український ринок більш привабливим для інвестицій у порівнянні з розвиненими країнами. В Україну хлинув потік спекулятивного капіталу. За даними НБУ український індекс ПФТС¹ продовжував зростати до кінця року й досяг свого максимуму 15 січня в 1208 пунктів. Це дозволило вивести обсяг портфельних інвестицій в 2007 році на рівень у \$5,7 млрд.

В Україну зненацька прийшли великі гроші: у другому півріччі 2007 року країна залучила в півтора рази більше прямих іноземних інвестицій (ПІІ), ніж у першому в розмірі \$29,5 млрд. Для порівняння обсяг ПІІ за весь 2006 рік склав \$21,2 млрд. За підсумками 2007 року Україна ввійшла в десятку найбільших одержувачів ПІІ. Звичайно, у порівнянні з лідерами Китаєм (\$76 млрд.) і Росією (\$54 млрд.) обсяги українських ПІІ здаються незначними, але для України майже \$21 млрд. (близько 14% від ВВП) - це досить багато. Таких грошових надходжень не очікував навіть уряд. Наприкінці 2007 року він двічі змінював прогнози номінального ВВП - у вересні з 594 млрд. грн до 679 млрд. грн і в листопаді до 708,3 млрд. грн.

Результати дослідження показали, що існує тенденція до зростання зацікавленості у вкладанні коштів в Україну, про що свідчить динаміка надходжень прямих іноземних інвестицій в Україну в 1995-2008 рр. (рис.1).

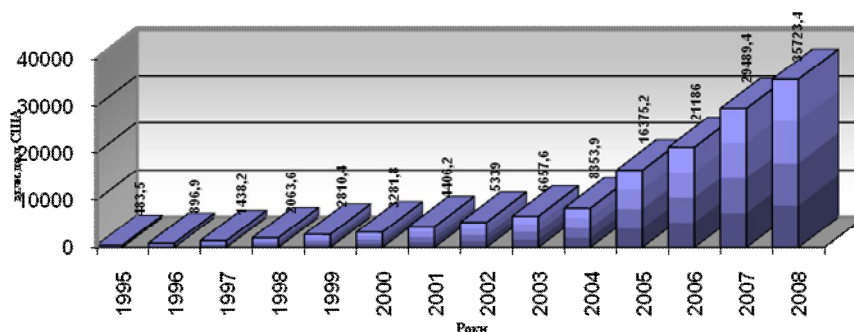

Рис.1. Динаміка залучення прямих іноземних інвестицій в Україну

Компанія InMind у рамках проекту Європейської Бізнес Асоціації (ЕБА) провела дві хвилі вимірювання Індексу інвестиційної привабливості. За період вересень - листопад інвестиційна привабливість України впала з 3,1 до 2,2 (за п'ятибальною шкалою). Однак слід зауважити, що така тенденція відповідає положенню справ світової економіки.

За даними Державного комітету статистики України, на початку 2008 року, разом з обвалом світових фондових ринків став падати й український індекс ПФТС. Його падіння було одним з найбільших у світі - майже на 80%. Відтік короткострокового капіталу не став серйозною загрозою для економіки країни, тому що дірку в платіжному балансі за перше півріччя 2008 року вдалося залатати істотним нарощуванням експорту, чому сприяв світовий ріст попиту на сировинні ресурси. Так, світові ціни на сталь - основну статтю українського експорту - зросли з \$210 за тону на початку року до \$296 у липні. Доходи від експорту в другому кварталі 2008 р. у порівнянні з першим зросли на \$5 млрд. - тобто якраз на суму відсутніх портфельних інвестицій.

Як зазначає у своїй праці "Грошові бульбашки: вплив світової фінансової кризи на Україну" Катерина Малигіна, головний редактор "Ukraine-Analysen": "У результаті всіх перерахованих вище процесів Україна була практично «підсаджена на грошову голку». З одного боку, виторг від експорту за січень-серпень 2008 р. склав рекордні \$47 млрд. (за аналогічний період в 2007 р. - \$31,5 млрд.). З іншого боку, продовжилося стрімке зростання ПІІ - \$8 млрд. за січень-серпень 2008 р. При цьому, більша частина цих грошей (47,3%) вкладалася у фінансовий і банківський сектори, які активно розвивалися й обіцяли надприбутки" [1].

Економіка країни виявилася ще не готовою до таких потужних грошових вливань, що призвело до невідповідності між попитом та пропозицією всередині країни й розкручуванню інфляційної спіралі. За даними Держкомстату, у травні 2007 року рівень інфляції в Україні був найвищим серед країн СНД - 31%. Дії НБУ з обмеження грошової маси мали наслідком зменшення ліквідності комерційних банків і подорожчання кредитів [2].

Водночас збільшилися бюджетні соціальні виплати й компенсації втрачених заощаджень громадян, що зменшувало фінансові ресурси економіки країни й збільшувало споживчі настрої серед населення. Видатки населення за I півріччя 2008 року в порівнянні з аналогічним періодом попереднього року виросли на 41%.

Ріст споживчих настроїв задовольнявся різким ростом імпорту, чому сприяла девальвація долара стосовно гривні в другому кварталі 2008 року. 22 травня Національний банк України (НБУ) змінив гривню, встановивши офіційний курс 4,85 грн/\$. Однак, незважаючи на всі дії НБУ й уряду дефіциту торгового балансу в першому півріччі 2008 р. уникнути не вдалося, він досяг \$8 млрд., а за підсумками всього року він досяг рекордної позначки і становив \$18,5 млрд.

¹ Індекс ПФТС розраховується щодня за результатами торгів ПФТС на основі середньозваженої ціни по угодах. У «індексний кошик» входять найбільш ліквідні акції, по яких відбувається найбільше число угод.

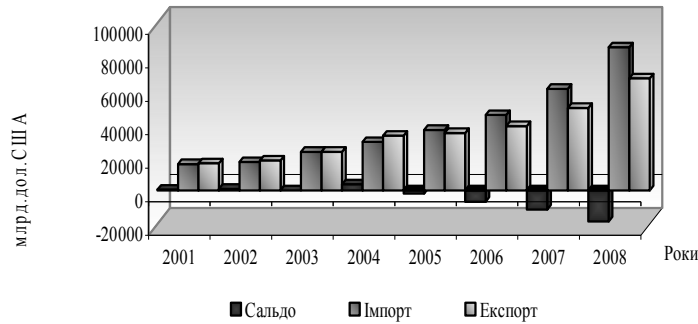

Рис. 2. Експорт, імпорт та торговий баланс у 2001 – 2008 рр.

Таким чином, Україна не зуміла впоратися з величезними обсягами грошей, що прийшли в економіку країни за останній рік. Українська політична еліта перебувала в стані ейфорії й продовжувала роздавати соціальні виплати. Гроші пішли не на модернізацію економіки, а на «проїдання» і кредитування імпорту. Зміна ж зовнішніх обставин у вересні цього року серйозно збільшила ризик дефолту в Україні [3].

Оскільки, Україну у світі позиціонують у перспективі як потужного експортера аграрної продукції та сировини, а в сучасних економічних реаліях — як стабільне джерело валютних надходжень, що в умовах загрозливого платіжного балансу має велике значення, першочерговим є проведення ефективної державної політики саме в цій галузі економіки.

Доцільним буде проведення аналізу на основі Вінницької області, яка є одним з провідних виробників сільськогосподарської продукції. Про що свідчить зокрема те, що частка Вінницької області у загальноукраїнському виробництві продукції сільського господарства становить близько 7%.

Обсяги продажу худоби та птиці сільгоспідприємствами області становили 11 тис.т (що на 5% більше, ніж за січень-березень 2007 року); молока та молочних продуктів – 22 тис.т (на 3%); яєць – 42 млн. шт. (знизилась на 6 млн.шт.).

За I квартал 2008 року реалізація олії сільгоспідприємствами склала 26 т, що на 30% менше, ніж за відповідний період минулого року. Обсяг продажу цукру склав 31 тис.т і збільшився в 2 рази (Рис. 3).

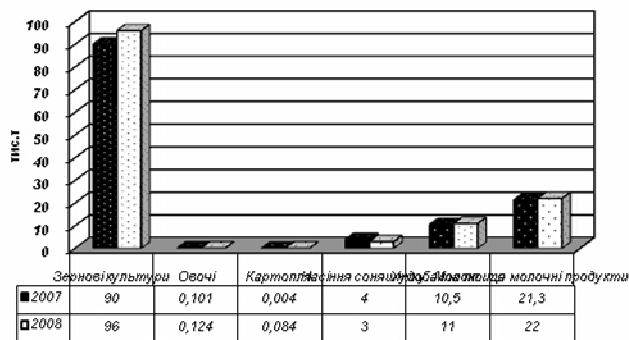

Рис. 3. Реалізація с/г продукції сільськогосподарськими підприємствами Вінницької області за I квартал 2007-2008 рр.

Середні ціни реалізації ряду видів продукції рослинництва у 2008 року зменшились в порівнянні з попереднім роком і склали: по зернових культурах 766,1 грн. за 1 т. (на 21%), насіння соняшнику – 1146 грн. (на 59%), плодів та ягід – 2545,2 грн. (на 32%). Ціна овочів склала 574,5 грн., що більше ціни відповідного періоду минулого року на 25%, цукрових буряків – 193,8 (на 37%).

Загальний обсяг реалізації продукції сільськогосподарськими підприємствами в 2008р. порівняно з 2007р. зріс на 13,8% за рахунок збільшення обсягів продажу продукції, рослинництва на 23,3%, тваринництва на 2,6%. Частка продукції рослинництва у загальній вартості реалізованої продукції склала 58,6%, тваринництва – 41,4% (у січні-березні 2007р. відповідно, 54,1 та 45,9%).

За січень-березень 2008р. сільськогосподарськими підприємствами реалізовано 96 тис.т зернових культур (на 7% більше відповідного періоду минулого року), овочів – 124 т (на 20% більше) та картоплі – 84 т (в 21 раз більше), насіння соняшника – 3 тис.т (на 63% менше), плодів та ягід культурних – 3 тис.т (на 19% менше).

Середні ціни продажу тваринницької продукції сільськогосподарськими підприємствами по всіх каналах реалізації проти 2007р. зросли і становили: на худобу та птицю – в 1,6 раза (10139,8 грн. за 1 т), молоко і молочні продукти – в 1,5 раза (2194,9 грн.), яйця – в 1,6 раза (315,4 грн. за 1 тис.штук) (рис. 4.) [4].

Фінансування видатків по Мінагрополітики за рахунок коштів загального фонду Державного бюджету України по програмах підтримки підприємств АПК змінилася в порівнянні з 2007 роком збільшився на 2250254,1 тис.грн. (табл. 1).

Щодо Вінницької області, то протягом року сільськогосподарськими товаровиробниками за продану переробним підприємствам худобу та птицю отримано дотацій на суму майже 8 млн.грн., молоко та молочні продукти – 9 млн.грн. За проданий переробним підприємствам молодняк підвищених вагових кондицій сільськогосподарські підприємства отримали майже 2 млн.грн. надбавок [5].

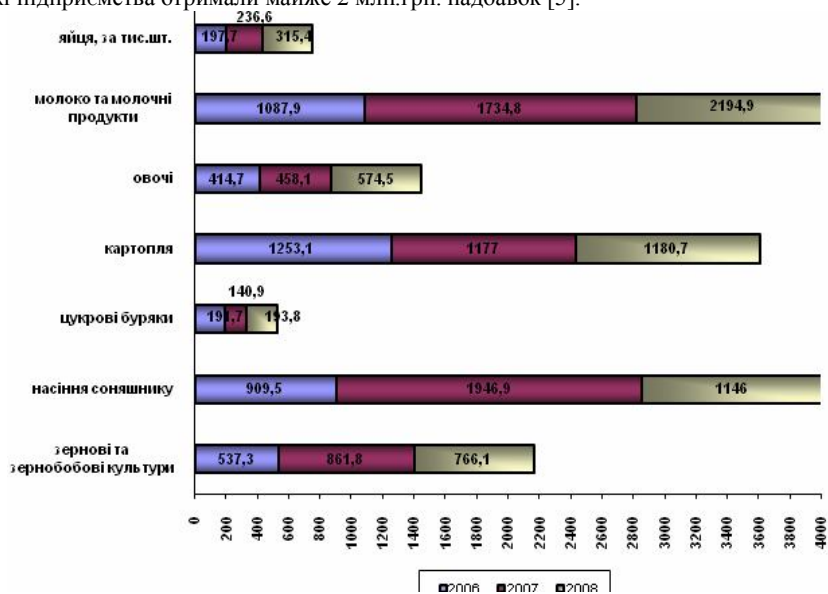

Рис. 4. Середні ціни реалізації с/г продукції за 2006 – 2008 р.р.

Наведені вище дані свідчать про позитивні тенденції розвитку аграрного сектору Вінницької області, однак у зв'язку з світовою фінансовою кризою дотації держави на підтримання сільськогосподарських товаровиробників скоротяться майже в 2 рази, а за умов зниження інвестиційної привабливості, даний аспект є досить небажаним.

Таблиця 1

Довідка про фінансування видатків по Мінагрополітики за рахунок коштів загального фонду Державного бюджету України по програмах підтримки підприємств АПК,

Найменування видатків за програмною класифікацією	Затверджено на 2007 рік	Затверджено на 2008 рік	Відхилення	
			(+,-)	(%)
Фактично виділено, всього	7303841,1	9554095,8	2250254,7	130,8092
в тому числі на підтримку розвитку підприємств агропромислового комплексу, всього	3876270,3	5495285,4	1619015,1	141,7673
Фактично перераховано, всього	7303841,1	9554095,8	2250254,7	130,8092
із них на підтримку розвитку підприємств агропромислового комплексу, всього	3876270,3	5495285,4	1619015,1	141,7673
Підтримка виробництва продукції тваринництва	1096796,5	1538771,9	441975,4	140,2969
Підтримка виробництва продукції рослинництва	829995,1	833000	3004,9	100,362
Державний комітет рибного господарства України	148668,6	191174,8	42506,2	128,5912

Вінницька область завжди була одним із найбільших виробників зерна та продуктів його переробки в Україні. Частка області у загальнодержавному виробництві зерна складає близько 7%.

Результати аналізу зернового ринку регіону характерні й для України в цілому. Основними виробниками зерна як у Вінницькій області, так і в Україні є підприємства суспільного сектору (всі категорії господарств крім селянських та особистих підсобних). Виробництво зерна в регіоні повністю покриває внутрішні потреби в даному продукті. Продовольчі потреби області (виходячи із оптимальних фізіологічних норм споживання зернопродукції) оцінюються в 277,5 тис. т. Дану потребу повністю покриває продукція борошномельної та круп'яної промисловості, яка споживає близько 350 тис. т зерна на рік. Технологічні витрати передбачають приблизно 650-700 тис.т (на насіння – 300 тис. т, на фуражні цілі громадського

тваринництва – 350 тис. т). Спиртопереробна галузь в основному використовує зерно, також вирощене в середині області (55-75 тис.т щороку). Тобто, сумарні потреби регіону оцінюються приблизно в 1100 тис. т. Значна частина вирощеного в області зерна та продукції його переробки експортується за межі регіону. При рівні валового збору в 1,5 млн.т експортні можливості області складають приблизно 450 тис.т.

Вищезазначені показники свідчать про значні можливості аграрного сектору як однієї з її стратегічних складових економіки держави, адже в агропромисловому секторі та споріднених із ним галузях формується до 20% ВВП.

Доцільним буде розглянути заходи, що проводяться урядом в аграрному секторі економіки.

Законом України “Про Державний бюджет України на 2009 рік” передбачено Мінагрополітики видатки в обсязі 8,8 млрд. грн., в тому числі за рахунок загального фонду 4,4 млн. грн. або порівняно з 2008 роком менше на 7,5 млрд. гривень.

На підтримку розвитку підприємств агропромислового комплексу передбачено видатки за рахунок загального та спеціального фонду держбюджету в обсязі 3,8 млрд. грн., що в 2,6 раза менше, ніж в минулому році.

В той же час, у зв'язку із недофінансуванням у 2008 році за рахунок загального фонду держбюджету програм підтримки розвитку підприємств агропромислового комплексу, виникла кредиторська заборгованість, яка за основними бюджетними програмами складає 400 млн. гривень. При можливому першочерговому погашенні кредиторської заборгованості за рахунок видатків, передбачених у держбюджеті 2009 року, більшу половину видатків за цими двома бюджетними програмами потрібно буде спрямувати на її покриття.

Підприємства АПК, по суті, закредитовані, їх можливості щодо збільшення розміру застави обмежені. В той же час, зобов'язання банків на 01.01.2009 р. перед підприємствами АПК, за коштами, які знаходяться на рахунках, складають 10,9 млрд. грн., в тому числі по сільськогосподарських підприємствах – 7 млрд. грн., що в умовах світової фінансової кризи повинно бути використано як додатковий фінансовий ресурс.

Взагалі не передбачено видатки за 7 важливими бюджетними програмами підтримки розвитку підприємств агропромислового комплексу, які діяли у попередньому році, зокрема, на фінансування заходів по захисту, відтворенню та підвищенню родючості ґрунтів, на часткову компенсацію вартості сільськогосподарської техніки для потреб агропромислового комплексу, забезпечення житлом працівників освіти, культури, охорони здоров'я та інших працівників бюджетної сфери, які проживають і працюють на селі.

Видатки за програмою фінансового лізингу передбачено лише за рахунок спеціального фонду державного бюджету.

Питання сучасного стану та забезпечення стабільного розвитку агропромислового комплексу було розглянуто 26 січня 2009 року на нараді у Кабінеті Міністрів України, за підсумками якої прийнято низку урядових рішень, які сприятимуть покращенню ситуації в агропромисловому комплексі країни.

Проблеми розробки пропозицій щодо ефективного ведення державної аграрної політики в умовах світової фінансової кризи висвітлені вченими Кириленком І.Г., Дем'янчуком В.В., та Андрищенком Б.В. Згідно з ними в нинішній критичній для цього бізнесу період необхідно дуже виважено підходити до питання зняття мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення. Адже його прискорення може призвести не тільки до «імпорту» в Україну певних негативних явищ, пов'язаних із кризою зарубіжних іпотечних систем, а й до очевидного руйнівного обвалу цін на земельні ділянки аграрного профілю непередбачуваних соціальних конфліктів. Не кажучи вже про відсутність необхідної нормативної бази та єдності по цих питаннях влади, політикуму й суспільства. З іншого боку, слід активно напрацьовувати законодавчо-нормативну базу для упровадження у найближчому майбутньому іпотеки в Україні з урахуванням подальшого, на першому етапі цієї роботи, використання можливостей застави права оренди на землі сільськогосподарського призначення.

Серед невідкладних заходів державної політики цього періоду має бути передбачений максимально можливий рівень підтримки сільськогосподарського виробництва та переробної промисловості, особливо в частині збільшення обсягів інвестування в основний капітал. Мова, передусім, про збереження й гарантування дії на тривалий період пільгового та спрощеного режиму оподаткування сільгоспідприємств через фіксований податок, спеціальний порядок нарахування й використання ПДВ, пролонгацію до кінця наступного року кредитів комерційних банків, часткову або повну сплату наперед їх відсотків за рахунок Державного бюджету України тощо.

Зважаючи на критичність ситуації, доцільним вважається також повернення до рівня минулих років тарифів на імпорт окремих видів продовольства, особливо м'ясної групи, заборона на певний період переробки м'яса за давальницькими схемами, скасування експортного мита на соняшник та ін [6, с.7].

Запровадження таких заходів, що передбачені відповідним законопроектом, навіть в умовах загострення фінансової кризи матиме результатом поживлення двлової активності в галузі, збільшення обсягів виробництва продовольства, активацію інвестиційних процесів в аграрному секторі.

Звертаємо увагу також і на те, що спрямованість державної бюджетної підтримки на розвиток саме великогосподарного виробництва, як більш конкурентного в сучасних умовах, сприяє економічному зміцненню великих сільськогосподарських підприємств і збільшенню їхньої частки у виробництві основних видів сільськогосподарської продукції.

Особливо наголошують на тому, що головною метою заходів державної підтримки галузі має стати підвищення рівня конкурентоспроможності вітчизняного аграрного виробництва, що стане головним чинником посилення позицій України на світових ринках продовольства в умовах їх рецесії й поглиблення фінансової кризи.

Тому в коротко- та довгостроковій перспективі на перший план повинні вийти бюджетні програми, які належать до «зеленої скриньки» за класифікацією СОТ, та які будуть спрямовані на удосконалення системи управління агропромисловим комплексом, формування повноцінної інфраструктури аграрного ринку, зокрема фінансового й товарного, організації сучасної системи оцінки якості сільськогосподарської продукції та продовольства на рівні європейських вимог, мотивації розвитку підприємництва у сільській місцевості.

В умовах, що складаються, при запровадженні заходів державної економічної та адміністративної підтримки слід також приділити першочергову увагу розвитку тих підгалузей аграрного сектора, які мають найвищу конкурентоспроможність на світових ринках. Як, наприклад, зерновому господарству. Адже в умовах загострення кризових явищ Україна як експортер зерна може суттєво посилити свої позиції на світовому ринку, а також на ринках ріпаку, сої, соняшнику та соняшникової олії, що забезпечить вітчизняним товаровиробникам додаткові інвестиції для розвитку виробництва.

Таким чином, в цілому заходи державної аграрної політики щодо мінімізації наслідків світової фінансової кризи мають бути спрямовані, насамперед, на зміцнення ролі держави через механізми державної бюджетної та податкової підтримки галузі, удосконалення системи її управління, формування ринкової інфраструктури товарного ринку й системи контролю якості продукції, підтримку експортного потенціалу галузі та розвитку підприємництва у сільській місцевості з тим, щоб не допустити будь-яких спадів у виробництві стратегічно важливої для забезпечення продовольчої безпеки держави продукції й зміцнення її конкурентоспроможності на світових ринках.

Посилення економічно обґрунтованого державного регулювання аграрним виробництвом в Україні — річ неминуха. Маючи і в перспективі величезні обсяги перевиробництва продовольчих ресурсів та сировини, держава приречена повернутись до системи науково розрахованих балансів на внутрішньому ринку споживання та гарантованого на тривалу перспективу збуту надлишкової агропродукції на світових ринках.

Література

1. <http://www.laender-analysen.de/ukraine/pdf/UkraineAnalysen46.pdf> Katerina Malygina First published at «Ukraine-Analysen №46» on October 28th 2008
2. <http://www.ukrstat.gov.ua> Офіційні дані Державного комітету статистики.
3. Денисенко М. П., Шевчук І. П. Формування інвестиційної стратегії економіки України // Інвестиції: практика та досвід. - 2005. - № 6. - С. 23 - 38.
4. <http://www.vous.vin.ua> Офіційні дані Головного управління статистики у Вінницькій області
5. <http://www.minagro.kiev.ua> Офіційні дані Міністерства Аграрної політики України
6. Кириленко І. Г., Дем'ячук В. В., Андрущенко Б. В. Деякі аспекти державної аграрної політики України в умовах світової фінансової кризи // Економіка АПК. – 2008. - №11. – С. 4 – 9.

ІНОЗЕМНЕ ІНВЕСТУВАННЯ ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ НАПРЯМ АКТИВІЗАЦІЇ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ ЗВ'ЯЗКІВ ВІННИЧЧИННИ

Пура Л. О.

Науковий керівник: к.с.-г.н., доцент Фіщук Б. П.

В даній статті обґрунтовано підходи до створення стратегії іноземного інвестування у Вінницькій області, розкрито суть прямих інвестицій в результаті аналізу показників привабливості регіону та сформульовані напрями реалізації у підвищенні інвестиційної активності підприємств.

Одним з основних завдань реформування національної економіки України є активізація інвестиційної діяльності та формування її нового організаційно-правового економічного механізму, що має відповідати вимогам подолання кризи й оздоровлення економіки, лібералізації умов роботи підприємств в умовах ринку. Саме активізація інвестиційного процесу є головною складовою економічних вимог, які покликані визначити реальні зрушення в структурі економіки країни, прискорити перехід економіки на якісно новий рівень індустріального розвитку й інтенсивний тип відтворення, підвищити якість вітчизняної продукції та її конкурентоспроможність на світовому ринку.

Сьогодні від ефективності інвестиційної політики залежать стан виробництва, положення і рівень технічної оснащеності основних фондів підприємств народного господарства, можливості структурної перебудови економіки, рішення соціальних і екологічних проблем.

У рамках вирішення цієї проблеми основна роль належить питанню удосконалення організаційно-правового механізму інвестиційної діяльності.

Постановка проблеми. Дослідження проблем інвестування економіки завжди знаходилося в центрі уваги економічної науки. У сучасних умовах вони виступають найважливішим засобом забезпечення умов виходу з економічної кризи, структурних зрушень у народному господарстві, забезпечення технічного прогресу, підвищення якісних показників господарської діяльності на мікро - і макрорівнях. Активізація інвестиційного процесу є одним із найбільш діючих механізмів соціально-економічних перетворень.

Результати дослідження. Фінансово-господарська діяльність будь-якого підприємства є неможливою без вкладення коштів, які можуть мати власний та залучений характер, тобто без залучення власних та залучених інвестиційних ресурсів. Підприємство, яке використовує залучені інвестиційні ресурси, має більш